

ROMAN

*Laat me  
niet vallen*



ISABELLE PAZ SOLDAN



Isabelle Paz Soldan

# Laat me niet vallen



Uitgeverij Zomer & Keuning

# 1

Twee mooie bruine ogen staren mij smekend aan. ‘Nee, het kan echt niet, schatje.’

Ik zet mijn boodschappentas tegen de massief houten voordeur en rommel haastig door mijn handtas op zoek naar de sleutel. Ik schrik op wanneer ik iets warm tegen mijn been aan voel drukken, gepaard met een licht gehijg.

‘Hé, niet doen. Sorry lieverd, maar je mag echt niet mee. Dit huis is verboden voor mannen en honden. Ik kan er ook niks aan doen, het zijn de regels van onze huisbaas.’

De kleine viervoeter met zijn bruine spaghettislierterige haren begint zachtjes te piepen en kijkt me met een schuin kopje aan. Normaal bedelt Pasta, zoals mijn huisgenootjes en ik onze buurtzwerfhond noemen, nooit zo, dus ik begin me toch wel zorgen te maken.

Ik ga op mijn hurken zitten om hem te inspecteren. ‘Wat is er dan?’

Alsof hij begrijpt wat ik zeg, steekt hij zijn kleine pootje omhoog waarop hij een akelige snee heeft zitten.

Ik krab op mijn voorhoofd. ‘Oké... Pasta, zit! En blijf! Ik kom zo terug.’

Hij geeft een piepje als antwoord.

Op de trap kom ik onze huispoes Dana tegen. ‘Ja, jij mag hier wel van de Priester zijn, hè?’ zeg ik haar licht verwijtend en ik streel haar over haar ruggetje. Ze trekt zich niets van mijn opmerking aan en likt haar pootje in onschuld.

Toen ik hier net kwam wonen, trok ik me niets aan van die antihondenregel en nam ik Pasta regelmatig mee. Mijn huisgenootjes hadden me ervoor gewaarschuwd, maar ik dacht dat het wel zou meevallen. Helaas had ik de botte pech dat de Priester op huisbezoek kwam op het moment dat Pasta ook binnen was. Hij viel bijna van de trap toen hij de keffende Pasta zag en er volgde gevloek dat allesbehalve vroom te noemen was. Ik kreeg een officiële waarschuwing. Nog eens een hond in huis en ik mocht een andere woning zoeken.

Maar ik ben me ontzettend aan Pasta gaan hechten en ik kan hem niet zomaar in de steek laten. Ik heb wel ooit overwogen hem naar een dierenasiel te brengen, maar Ariana vertelde me dat honden hier in Italië

zelden het asiel verlaten. Ik schrok van wat ik hoorde. De dierenasielen hebben niet alleen superkleine hokjes, er zitten simpelweg te veel honden die vaak verwaarloosd worden. De autoriteiten denken dat ze er goed aan doen om de asielen te steunen en geven voor iedere hond een bedrag per dag. Maar dit doet de honden meer kwaad dan goed. Doordat de hondenmafia ze als inkomstenbron ziet, is het niet de bedoeling dat ze ooit het asiel verlaten.

Een dierenasiel is dus geen optie. Pasta verdient een lieve familie, geen kil asiel.

Ik hol gauw de trap op naar de derde etage en ren naar de gezamenlijk huiskamer waar ik mijn Britse huisgenote Trix op de bank aantref met haar rossige haren in een net-uit-bed-look. Ze zit in haar donkerblauwe nachtjapon met opdruk van de Engelse vlag, opgekruld op de bank met een kommetje yoghurt in haar handen en net op het moment dat ze de lepel in haar mond wil steken, ziet ze mij voor zich staan.

Ze schrikt op en kiept de inhoud van haar lepel over haar japon heen. 'Holy fuck, Femke! Je laat me schrikken. Wat is er met jou aan de hand?' Met een servetje dept ze het kloddertje yoghurt van haar nachtjapon.

'Pasta is gewond!'

'Wat?'

Vanuit de keuken piept het hoofdje van onze Italiaanse huisgenote Ariana tevoorschijn. Hoewel ze honderd procent Italiaanse is, heeft ze een perfect Amerikaans accent, omdat ze in Amerika een jaar op highschool heeft gezeten.

'Wat is er met Pasta?' vraagt ze bezorgd.

'Hij zit beneden en is gewond aan zijn pootje.'

'Ik ken een goede dierenarts. Ik bel hem meteen!'

'Benvenuto,' zegt de dierenarts.

Trix, die thuis haar mooie rossige haren in twee vlechtjes heeft gedraaid, geeft me een kleine tik met de elleboog en ik begrijp meteen wat ze bedoelt. Terwijl deze onwijs knappe arts met zijn donkerbruine golvende haar, korte baardje en groene ogen zijn witte jas dichtknoopt, staan Trix, Ariana en ik ademloos toe te kijken. Ik houd Pasta waarschijnlijk iets te stevig vast, want hij begint in mijn armen te piepen.

De dierenarts nadert me en begint me in het Italiaans allerlei vragen te stellen. Hij is iets kleiner dan ik, ik denk iets van één meter zeventig, dus hij

moet omhoogkijken om met me te praten.

Ariana komt met een sierlijke stap ook dichterbij ons staan waarbij ze haar zwarte, golvende haar in mijn gezicht zwiept. Ik veeg met mijn schouder de plukken uit mijn mond, terwijl Ariana de arts, die blijkbaar Luciano heet, allerlei vragen begint te stellen.

‘Geen wonder dat ze hem onder de sneltoets had staan,’ fluistert Trix en ik probeer een giechel te onderdrukken.

Na een lange dialoog, waarvan Trix en ik maar de helft hebben verstaan, legt de dierenarts Pasta op de behandelingstafel.

‘Wat zei hij?’ vraagt Trix ongeduldig aan Ariana. ‘Is het ernstig?’

‘Geen idee,’ schokschoudert ze. ‘We hadden het over persoonlijke dingen. Ik wist dat hij onlangs verhuisd is en we hadden het er even over hoe dat ging. Ik kom hier weleens als mijn moeders kat ziek is,’ verklaart ze blozend en Trix werpt me een samenzweerderige blik toe.

Luciano bestudeert het pootje van Pasta en Ariana heeft zich weer naar hem toe gedraaid.

‘Ik voel opeens ook de behoefte om een ziek huisdier aan te schaffen,’ fluistert Trix.

‘Er zijn er hier genoeg op straat,’ fluister ik terug.

‘Dames!’ Ariana kan niet om ons lachen. ‘Ik probeer te luisteren. Dan kan ik het voor jullie vertalen.’

Ze rolt met haar ogen naar ons om zich dan weer volledig op Luciano te richten.

Trix en ik moeten ons best doen niet in de lach te schieten. Zo serieus hebben we Ariana nog nooit gezien. Luisterde ze maar net zo goed tijdens de colleges, dan had ze dit jaar niet al haar vakken over moeten doen.

Ze keert zich weer naar ons toe en kijkt met een ernstig gezicht. ‘Hij zei net dat hij de snee makkelijk kan hechten, maar zijn pootje is gebroken. Luciano denkt dat een gips- en spalkverband wel voldoende zal zijn, maar dat moet hij dan wel onder narcose aanbrengen. Hij zal hem een nachtje hier moeten houden. Hij wil Pasta ook een scheer- en wasbeurt laten geven, want hij zegt dat die spaghettislierten gevaarlijk voor de hond kunnen zijn. Hij kan er ontstekingen door krijgen.’ Ze zwiept nog eens met haar zwarte, golvende haar als ze ziet dat Luciano aandachtig met haar meeluistert. ‘Maar er is één probleem. Pasta moet voldoende rust krijgen en daar moeten wij voor zorgen. Hoe doen wij dit onder de dictatuur van de Priester?’

Er valt een korte stilte, terwijl we nadenken over hoe we onder zijn strikte reglementen uit kunnen komen. Nog een keer betraapt worden met een hond en ik lig eruit. Ik werp een blik op Pasta, die tevreden op de behandelingstafel staat te hijgen. Ik kan hem toch niet in de steek laten?

‘Ik neem die verantwoordelijkheid wel op me,’ zeg ik ten slotte. ‘Pasta is toch best een rustige hond, dus ik denk dat hij zich wel zal gedragen. Bovendien hoef ik de komende tijd alleen een paar dagen in de middag naar college en zit ik veel thuis voor de eindopdracht.’

Ariana aarzelt. ‘Maar wat als de Priester erachter komt? Je had al een waarschuwing, Femke!’

Trix doet een stapje naar voren. ‘Geen zorgen. We nemen gewoon allemaal de verantwoordelijkheid op ons. Ik denk niet dat de Priester ons alle drie op straat zet. We zijn tenslotte zijn bron van inkomsten.’

Ariana lijkt er nog niet van overtuigd.

‘Ariana,’ zegt Trix een beetje streng. ‘We hebben het hier wel over Pasta, hè? We gaan hem toch niet in de steek laten? Ik sta voor honderd procent achter je, Femke!’

‘Yes! We gaan dit doen!’ roep ik en ik voel me opeens rebels.

‘Eh, dames? Niet dat ik jullie opstandige momentje wil bederven, maar er is nog iets anders. De behandeling gaat natuurlijk wel wat kosten.’

Ik slik. Daar had ik nog helemaal niet over nagedacht en ik heb het op dit moment niet bepaald breed. Ik heb vorige maand de Priester al om uitstel van betaling moeten vragen en ik weet niet of ik dat nog een keertje kan maken.

Ik schraap mijn keel en fluister mezelf moed in om te vragen hoeveel het gaat kosten, maar Trix is me voor.

Ariana strijkt een pluk haar achter haar oor en vertaalt: ‘Duizend euro en dan doet hij de hele schoonheidsbehandeling er nog eens gratis bij ook.’

Het duizelt me even. Duizend euro. Waar haal ik die vandaan?

Er valt een ongemakkelijke stilte.

‘Ik wil wel delen in de kosten, maar ik ga het niet helemaal betalen,’ zegt Ariana wanneer ze onze aarzelende blikken ziet.

Trix knikt blij. ‘Goed idee! Ik doe mee, en misschien kunnen we de andere meiden uit het huis ook wel vragen om een bijdrage. Femke?’

Ik wrijf met mijn hand over mijn arm en kijk naar de lieve viervoeter. Zelfs honderd euro is al een te groot bedrag voor mij. Hoe ga ik dat bij

elkaar sprokkelen? Het komt wel goed, moedig ik mezelf aan. Ik ben vindingrijk.

‘Yes, ik doe mee!’

‘Yes!’ juichen Ariana en Trix, maar ons euforische momentje wordt verstoord door het kuchje van Luciano. Met lichtrode wangen keert hij zich naar Ariana en mompelt hij iets in onverstaaanbaar Italiaans. Ik hoor het woord geld vallen, maar dat is dan ook alles. Zelfs Ariana moet hem vragen of hij het nog een keer wil herhalen.

‘Wat is er?’ vraagt Trix, terwijl ze aan haar vlecht trekt.

‘Het is de gewoonte dat we het bedrag vooraf betalen.’

‘O nee, wat nu? Zoveel geld heb ik niet op de bank,’ zegt Trix met grote ogen.

‘Mij hoeft je al helemaal niet aan te kijken!’ zeg ik. ‘Trek er een nul van af en dan heb je mijn openstaande saldo.’

‘Wat nu?’

Ariana wijst naar haar iPhone. ‘Geef me een momentje. Ik ga mijn moeder bellen. Misschien kan ze ons helpen.’

Sierlijk loopt ze naar de gang en snel daarna is ze met drukke handgebaren in de weer om haar moeder de situatie uit te leggen.

Heel even staan Trix en ik daar alleen met de knappe arts. Trix lacht ondeugend naar hem en draait een van haar vlechten flirtend om haar vinger. Luciano wiebelt ongemakkelijk op zijn benen en pakt een rapport van zijn bureau, dat hem op dat moment opeens erg belangrijk lijkt.

‘Zo,’ zegt Ariana wanneer ze weer de kamer binnenloopt. ‘Het is geregeld. Mijn moeder gaat het bedrag voor ons voorschieten. Dan kunnen wij onze inzamelingsactie doen en betalen we haar alles terug.’

‘Hoera!’ zegt Trix.

We nemen allen nog even afscheid van Pasta. Ariana blijft aan Luciano plakken, dus we moeten haar zo ongeveer bij hem wegtrekken, en dan laten we het hondje in goede handen achter.

## 2

Oké, ik ben er klaar voor. Ik wrijf de slaap uit mijn ogen en trek mijn hardlooptopje recht. Het moet buiten nog donker zijn, dus ik trek ook een polsbandje uit de kast waarop een klein lampje zit bevestigd. Met de hardloopschoenen in mijn hand ga ik de kamer uit, omdat ik weet dat de houten treden van de trap kraken. Maar hoe voorzichtig ik het ook doe, bij iedere stap hoor ik toch nog een hard gekraak, alsof de trap elk moment kan instorten. Mijn hoogtevrees werkt ook niet mee. Dit huis heeft al geen upgrade meer gehad sinds de Tweede Wereldoorlog en ik pak dan ook elke keer dat ik de trap afdaal de leuning stevig vast.

Wanneer ik de eerste etage bereik, schrik ik op. Staat daar nu iemand? Aan de breedte van de schouders en aan de lengte te zien, moet het haast wel een man zijn. Ik blijf verstijfd op de bovenste traprede staan. Ik ben niet snel bang, maar dit kan best een inbreker zijn. Behalve de Priester komt hier bijna nooit een man binnen. We smokkelen er natuurlijk af en toe wel eentje mee, maar een rondzwervend exemplaar zoals dit heb ik nog niet eerder gezien. Geloof me maar, als er iemand een man mee had genomen, hadden we dat wel gehoord. En vertelde Ariana vorige week niet dat haar ketting gestolen was, terwijl ze er zeker van was dat ze die veilig in haar kamer had opgeborgen?

Aarzelend loop ik verder naar beneden om beter zicht op hem te kunnen krijgen. Halverwege kraakt een tree zo hard dat ik er zeker van ben dat die doormidden gaat breken. Met beide handen grijp ik me aan de leuning vast en laat ik per ongeluk één schoen vallen, die naar beneden rolt.

Ik richt mijn polslampje op het gezicht van de man en hij bedekt zijn ogen met zijn hand tegen het felle licht. Ik laat het lampje zakken en zie dat hij nog redelijk jong is, maar toch wel een paar jaar ouder dan ik. Misschien net geen dertig? Het valt me ook op dat hij echt extreem knap is, bijna modellenknap. Zijn grote bruine kijkers bestuderen mijn gezicht en mijn hart slaat een paar slagen over. Maar ik moet realistisch blijven. Een inbreker kan tenslotte ook knap zijn. Ik mag niet generaliseren. Ik bestudeer hem verder op andere hints. Zijn kleding is simpel. Hij draagt een zwart shirt dat goed strak om zijn gespierde lichaam zit, zijn joggingbroek is grijs



en zijn sportschoenen... Ik knipper een paar keer met mijn ogen. Staat daar nu Gucci op? Het kan natuurlijk namaak zijn of hij heeft ze ergens gestolen.

Ik kom nog iets dichterbij staan en hij brabbelt iets onbegrijpelijks in het Italiaans. Ik kan het nooit volgen wanneer het te snel gaat en geloof me, het gaat bijna altijd snel. Ik grijp de leuning nog eens extra stevig vast en probeer me wat Italiaanse volzinnen voor de geest te halen. Had ik maar een knuppel bij me. Dan was de boodschap meteen duidelijk. Gelukkig zat ik vroeger op karate, dus ik kan me wel verdedigen als dat nodig is. Ik houd nog steeds één schoen in mijn hand, waar ik mee kan gooien, maar dat effect zal niet hetzelfde zijn als met een knuppel.

Ik ga het hem gewoon op de man af vragen. Ik schraap mijn keel omdat ik de hele ochtend nog niet gepraat heb en recht mijn rug. 'Wie ben jij en wat doe je hier?'

Hij knijpt zijn ogen samen en brengt zijn vinger naar zijn mond om me tot stilte te manen.

'Ik meen het,' zeg ik als een strenge schooljuf en ik zwaai met mijn schoen. 'Als je niet zegt wie je bent, bel ik de politie.' Ik weet maar al te goed dat ik mijn mobiel nog boven heb liggen, maar ik kan niet anders dan bluffen.

Hij houdt zijn hand omhoog. 'Nee wacht, niet bellen. Laat me het uitleggen!'

Ik slik. Voorzichtig loop ik de trap helemaal af en kom ik op gelijke hoogte met hem. Het valt me meteen op dat hij slechts een paar centimeter groter is dan ik. En mensen hier in Italië vinden mij met mijn één meter tachtig echt reusachtig lang.

Zijn pupillen verwijden en hij praat zacht. Ik vraag me af of hij eindelijk doorheeft dat ik niet zo goed Italiaans spreek, want hij begint langzamer en meer gearticuleerd te spreken.

Toch gaat hij soms net iets te snel, dus ik versta maar de helft van wat hij zegt en wat ik hoor, beangstigt me. Hij wordt gezocht, naar wat ik meen te horen, door de politie. En er staat buiten iets op hem te wachten en hij wil dat niet. En dan was er nog iets met de kranten, maar dat laatste gedeelte heb ik totaal niet begrepen.

'Begrijp je?' zegt hij en hij laat met zijn glimlach een mooie rij glimmende tanden zien.

Ik knipper een paar keer met mijn ogen. Waarom vind ik deze crimineel zo aantrekkelijk?

‘Nee! Ik begrijp er niks van!’ roep ik kwader dan ik bedoelde. ‘Wie staat er buiten? En wat doe je hier nu eigenlijk binnen?’

Ik gooi mijn hardloopschoen naast de andere op de vloer, want ik ben van plan ze zo snel mogelijk aan te trekken. Mijn veters strik ik buiten wel, denk ik. Ik moet en zal zo snel mogelijk buiten zien te komen. Deze man is gewoon supereng! En knap, wat ook beangstigend is.

Heel voorzichtig ga ik door mijn knieën om mijn schoenen aan te trekken, zonder mijn blik op de knappe inbreker los te laten.

‘Ik was hier gewoon op bezoek bij een meisje. Snap je? Er is niks aan de hand, maar ze hebben me ontdekt.’

De twijfel neemt het van me over. Misschien was hij hier ook wel echt voor een meid en heb ik dat gedeelte over de politie niet goed verstaan. Hoe dan ook wil ik dat hij hier weggaat. Als hij echt een dief is, kan ik hem toch niet bij de meiden achterlaten? Ik sta op en weet me slinks om hem heen te draaien zodat ik de deurklink kan grijpen. Bij het openen van de deur zie ik de paniek in zijn ogen en grijp ik hem bij zijn arm vast om hem in mijn draai mee naar buiten te sleuren.

Er klinkt een heleboel gevloek uit zijn mond. ‘Engerd!’ schreeuw ik hem na en ik gooi de deur snel dicht zodat hij ook niet meer terug naar binnen kan.

Op dat moment word ik verblind door lichtflitsen. De hele Italiaanse pers lijkt hier vertegenwoordigd en ze roepen dingen naar me. Ik wil weg, maar bots keihard tegen een kleine vrouw met kort, rood haar. ‘Was u vannacht bij hem?’ Ze duwt een pluizige microfoon in mijn gezicht.

‘Wat, nee, met wie?’ Ik draai me om, maar de inbreker moet het al op een lopen hebben gezet, want hij is nergens meer te bekennen.

‘Ik heb hier niks mee te maken.’

Een groepje journalisten omsingelt mij en ik vind tussen twee kleine vrouwen, die net tot mijn middel komen, een opening waar ik me doorheen kan drukken. Ik ga de hoek om en kijk achterom. Er komt een puffende cameraman achter me aan, maar hij geeft het al snel op omdat zijn camera te zwaar is. Wanneer ik eindelijk bij de toegangspoorten van het park ben aangekomen, heb ik mijn achtervolgers afgeschud en kan ik rustig mijn veters strikken.

Nadat ik een ronde van vijf kilometer door het park heb gerend, keer ik terug naar huis. Ik veeg het zweet van mijn gezicht. Na al die hectiek kan ik wel een verfrissende douche gebruiken. Tot mijn schrik zie ik dat er nog steeds een fotograaf bij de deur staat. Wat moet hij daar nog? Zou hij op mij wachten? Om hem te ontlopen, besluit ik aan de overkant van de straat bij Pasticceria Antonio een ontbijtje te halen. Het is een leuk antiek uitziende patisserie, met een paar bankjes, maar iedereen eet er voornamelijk aan de toog. Ik kom er regelmatig omdat ze hier naar mijn mening de lekkerste bombolone van Milaan hebben. De goedlachse Antonio bereidt deze luchtige donuts elke dag. De ene keer zijn ze gevuld met een heerlijke custard, dan weer met jam. Maar ook voor een typisch Italiaans ontbijtje bestaande uit een cappuccino met iets zoetigs, kun je altijd bij hem terecht.

‘Buon giorno, Antonio! Alles goed?’

‘Dag Femke,’ zegt hij vriendelijk. ‘Tja, het is de laatste tijd wel druk, maar het gaat!’ Aan de toog staat inderdaad al een flink aantal vroege vogels te genieten van Antonio’s lekkernijen. Zijn ogen glijden over mijn bezwete outfit. ‘Wat heb jij gedaan?’

‘Ik moest vanmorgen extra hard rennen voor de paparazzi,’ vertel ik hem in gebrekkig Italiaans. Ik vind het lastig om hem de situatie precies uit te leggen, maar hij lacht hard en denkt waarschijnlijk dat ik een grapje maak. Als ik erover nadenk, klinkt het ook wel erg vreemd, alsof ik een of andere popster ben.

Hij zet een cappuccino en een croissantje voor me klaar en ik ga ook bij de toog staan. Vanaf daar heb ik goed uitzicht op het studentenhuis en kan ik de fotograaf in het oog houden.

Wat een gek gedoe vanochtend. Die mooie bruine kijkers van vanmorgen willen me maar niet loslaten. Zou hij echt alleen maar op bezoek zijn geweest? Maar waarom dan dat hele mediacircus? Ik weet niet goed wat ik moet geloven. Er blijft een zwarte Alfa Romeo voor de deur staan en de fotograaf stapt in. Eindelijk lijkt hij de strijd op te geven. Gauw drink ik de laatste slok van de heerlijke cappuccino en wens ik Antonio een fijne dag.

Thuis trek ik mijn sokken uit en draai ik de warme kraan open. Het duurt altijd een minuut voordat het goed opgewarmd is. Ik breng het zwarte jurkje, dat ik aan moet voor mijn werk, alvast naar onze gezamenlijke

badkamer op de gang en doe daar mijn sportkleding en sport-bh uit. Ik steek een voet in het water en slaak een gillette. Het water is nog ijskoud! Ik draai nog eens aan de koude en warme kraan, maar wat ik ook doe, het warmt niet op.

‘Ik wilde een verfrissende douche,’ zeg ik boos naar de douchekraan, ‘geen ijswater!’

Ik hoor geklop op de deur van de badkamer.

‘Gaat het?’ Het is de stem van Trix.

‘Niets ernstigs aan de hand,’ zeg ik, ‘maar er is geen warm water!’ Ik wikkel mezelf in een grote badhanddoek.

Trix lacht. ‘Dat klopt, onze boiler heeft gisteravond het leven gegeven. Ik hoorde je zo hard gillen, ik dacht dat er een moord werd gepleegd.’

Ik open de deur en fluister door het kiertje. ‘Er was vanmorgen wel een man in ons huis, mogelijk een inbreker?’

Trix laat haar mond openvallen.

‘Ja, het was echt supereng. Hij stond daar bij de deur en hij zei dat hij gezocht werd en dat de kranten hem hadden ontdekt.’

‘En wat toen? Heb je de politie gebeld?’

Ik wikkel een grote paarse badhanddoek om me heen en doe de deur wat verder open zodat ik Trix beter kan zien. Ze is al netjes gekleed, klaar voor college.

‘Ik had mijn mobiel niet bij me, maar ik heb hem de deur uit geduwd en ben zelf gevlucht. Bij de deur stond de pers hem op te wachten. Als het echt een gezochte crimineel was, neem ik aan dat zij het wel bij de politie melden.’

Trix werpt een verbijsterde blik op haar horloge.

‘Tjonge, was dat je dag? En het is pas kwart voor acht!’

Ik schrik ervan. ‘Is het al zo laat? Ik moet me snel klaarmaken! O Trix, wil jij Ariana vragen of ze Pasta kan ophalen?’

‘Dat doet ze vast graag,’ lacht ze. ‘Ik zal de Priester ook zo bellen. Dat slot moet nodig vervangen worden. Wat gaat hij schrikken als hij hoort dat er een man in het huis was.’

Gewikkeld in de badhanddoek ren ik naar de keuken om de fluitketel, die ik achter een grote stapel vieze borden op het aanrecht vind, op het vuur te zetten. Niemand voelt zich verantwoordelijk voor de viezigheid in onze gezamenlijke keuken, omdat iedereen elkaar altijd de schuld geeft van de

troep. In het begin deed ik nog mijn best de rotzooi voor de anderen op te ruimen, maar dat ging gepaard met weinig dankbaarheid en binnen een dag was de boel weer ontploft. Als ik iets heb geleerd in deze studentenwoning, is het wel het principe van het loslaten.

Trix tikt gehaast op haar mobiel. ‘Femke! Hoe heet die man ook alweer echt? Ik kan hem niet onder de P van Priester vinden.’

‘Moretti!’ roep ik vanachter de pannen. Ik heb er net een emmertje gevonden.

Terwijl het water op het fornuis aan het pruttelen is, gaan mijn gedachten onwillekeurig terug naar die fijne momenten met mijn vader op onze kampeeruitstapjes. Het waren echte kwaliteitsuitstapjes. Hij en ik, samen in de wildernis. Mama en mijn oudere zus Judith moesten echt niks van kamperen hebben, maar ik vond het heerlijk. Misschien juist door de volledige aandacht die ik tijdens deze uitstapjes van mijn vader kreeg. Gedurende de werkweek was hij altijd maar druk en gestrest met zijn noodlijdende bedrijf bezig, maar tijdens deze kampeerweekenden leefde hij helemaal op. Veel hadden we niet bij ons, slechts een tent en wat keukengerei. Ik sprokkelde het hout, terwijl hij de tent opzette. We maakten een kampvuur en dan vertelde hij mij de spannendste griezelverhalen.

De fluitketel trekt me weer terug naar de werkelijkheid.

Ik vul de emmer half met het water uit de ketel, voeg er koud water aan toe en zet alles dan in de badkamer zodat ik me ermee kan wassen.

In mijn slaapkamer zoek ik naar iets wat als washandje kan dienen. Ik heb de kleinste kamer van het appartement, want dat was de goedkoopste. Meer kan ik niet betalen. Mijn bed staat bijna helemaal tegen de kast aan en ik moet er elke keer overheen kruipen als ik een kledingstuk wil pakken. De kastdeuren staan altijd open, want anders zou het niet passen met het bed. Ik schuif mijn grote map met tekeningen aan de kant en ga op het bed staan. Op de bovenste plank liggen de handdoeken en ik kan er wel een gebruiken als washandje. Die kampeeruitjes waren niet alleen leuk, maar ook goed voor de ontwikkeling van mijn vindingrijkheid.

Na het wassen trek ik het zwarte jurkje aan dat mijn werkgever Angelina me heeft meegegeven. *One size fits all* staat er op het etiket, maar ze hadden daarbij geen rekening gehouden met mijn Hollandse postuur. Mijn vriendin en collega Julia staat het juist voorbeeldig, maar ik scheur er nog net niet



uit. De rok komt maar precies zo ver dat je mijn ondergoed niet kunt zien. Voor de zekerheid heb ik er een boxershort onder aangetrokken. Ik had Angelina wel verteld dat het mij vreselijk strak zat, maar ik kreeg te horen dat ik niet zo brutaal moest zijn. Ik moest het dragen of ik kon dit klusje vergeten. Ze had voor mij nog honderd andere meiden.

Beneden toetert een auto en ik hang mijn hoofd uit het raam. Het is Julia in een knalblauwe Fiat 500 Cabrio. Julia kijkt omhoog.

‘Kom je snel? Ik mag hier niet parkeren.’

‘Ja, ik kom eraan!’

Ik pak mijn handtas die ik op bed had klaarliggen, doe daar nog mijn mobieltje, een lipgloss en een kammetje in en hol zo snel de trap af dat ik bijna een tree oversla. Ik kan nog net op tijd de trapleuning grijpen, anders had ik zeker een driedubbele koprol gemaakt. Ik probeer mezelf te kalmeren. Wat is dat toch hier met die trap vandaag?

Er is al zo veel gebeurd en dit alles was alleen nog maar mijn ochtend.